

dialog care atinge intensități tragice. Și iată-l pe Doma angajat, la rîndul său, în postul de portar, rămas vacant. Sub privirile holbate ale funcționarilor, Directorul urcă o scară înaltă, invitîndu-l și pe Doma să urce, pentru ca o dată ajuns în capul scării să privească de sus, cu satisfacție, la neputința infirmului ce se agită grotesc în căruciorul său, pe roțile. O acțiune ce se vrea o radiografie satirică — de largi semnificații, deși vizînd fapte de dimensiuni aparent mărunte — a unor false și nocive relații sociale.

Pentru spectacol, tragicomedia *Răzbunătorul, Portarul sau Vă rugăm, ștergeți picioarele!* oferă dense și seducătoare partituri actoricești. Regia (Szabo Jozsef) și echipa lui orădeană le-au exploatat, cu talent și ingeniozitate, clarificînd, unde era cazul, substratul ideologic al unor situații sau replici, insistînd deoptrivă pe actul portretizărilor. Tripleta de funcționari (Hajdu Geza, Vándor Andras, Mogyorossy Istvan) e în această privință un exemplu: simbol al servilismului total, funcționarii oficiază, potrivit canoanelor instituției, și marchează, sonor, momentele cheie în desfășurarea spectacolului, cu ajutorul trompetelor și tobei de copii. În ja-chete negre (dar fără cămăși), cu papi-oane albe, pataloni negri, pe cap cu pălării tari, dar cu fețele ascunse sub un strat gros de fond de ten alb, personajele se deplasează abulic prin scenă ori au apariții clownești. Cei doi Directori sînt interpretați cu măiestrie și netă diferențiere, de același actor (Miské László) care reușește să releve admirabil fenomenul hipertrofiei ariviste. Ambele roluri repartizate unui singur actor sugerează, în subtext, că, prin schimbarea directorilor, nimic nu s-a schimbat, în afară de costum (Al doilea director poartă un costum alb de vară, strîmt, pe care atîrnă ostentativ medalii, o cravată în culori stridente...) Varga Vilmos în Szakáll dovedește în expresie, fizionomie, gestică, o intimă înțelegere a coordonatelor pe care dramaturgul și-a construit eroiul. Al doilea Portar, Doma, (Balla Miklos) aduce o notă originală în nuanțarea replicii și în particulara expresie de stupiditate simulată cu care îmbogățește caracterul personajului.

În genere, un spectacol curajos, pe o lucrare dramatică originală, de o puternică forță de comunicare la public.

Mircea Suciu

Teatrul „Tândărică”

”CUM A FURAT ZMEUL MINGEA”

de Octav Pancu-lași
după Jan Malik

Pancu-lași a prelucrat în stilul său umoristic specific, o temă păpușărească a cunoscutului animator ceh Jan Malik. O poveste simplă — o istorie cu o babă și un moș care înfiază — în lipsă de copii — o minge, pe care un zmeu (dintre acei cu care se joacă cei mici) o fură. Moșul și baba caută mingea, urmează un ciclu de peripeții, într-o mișcare circulară, autorii folosind metoda repetării atît de plăcută copiilor. Din această dulce istorioară, Margareta Niculescu a compus un spectacol original, condimentat cu intermezzo-uri muzicale, pași de dans și gag-uri comice. Regizoarea caută și află mereu noi mijloace pentru completarea scenei păpușărești, aduce, asimilînd actorul în spațiul de joc al marionetelor, află noi și surprinzătoare raporturi între actorul viu și cel mînuit... Inserarea se desfășoară într-un ritm viu, alert, completînd fericit miza mică (dramatică) a acțiunii. În sfîrșit e remarcabilă aptitudinea unor păpușari de a se mișca liber, degajat în scenă (Elvira Chladek, Adriana Donțu-Tevi), scenă ingenios concepută și construită de Mioara Buescu, „Vocile” și-au adus prin personalitatea actorilor o contribuție remarcabilă: C. Rautki, O. Cotescu, Horia Căciulescu, Brîndușa-Zaița Silvestru, Ileana Stana-Ionescu. Ca totdeauna, excelentă prezența lui Zolla!

Și atunci, cînd realizează un spectacol pentru cei mai mici, dintre cei mici, Teatrul „Tândărică” nu uită să facă și deliciul celor mai mari...

Al. P.